

Grad urigtigt at lade ham have den Forpligtelse i 3 samfulde Aar. Og ombendt vilde det ogsaa være ubilligt, naar en Mand indfører et Slags Færdsel, saa at han i et høiere Forhold end hidtil kommer til at benytte Veien, at han da i samfulde 3 Aar kunde kjøre uden at faae en forøget Deel i Omkostningerne. Det vilde efter min Mening de øvrige Rodseiere være daarlig tjente med. Derfor har jeg i mit Forslag til den dertil svarende Paragraph foreslaaet, at denne Tidsbestemmelse skal gaae ud. Der er en anden lille Bestemmelse, som jeg kun kort skal berøre, nemlig med Hensyn til, hvorledes der skal forholdes med Indføring i Protocollen, naar Sagen angaaer flere Communer. Der antog jeg det for nødvendigt at indføre Sagen i Protocollen for det Sogn, hvor de fleste Rodseiere boe. I min nye § 15 har jeg foreslaaet en Bestemmelse, som jeg meget ønsker, at der maa blive holdt paa, om det er muligt. Udkastet siger, at naar man er nødt til at gaae til Domstolene, skal Veisagen udsættes. Jeg troer, det er meget uheldigt, hvis det skal finde Sted. Jeg troer, det vilde være rigtigt, om man i dette Tilfælde gik frem paa den i Veisager sædvanlige Maade og sagde: Sagen skal fremmes, og saa maa man see, hvorledes der siden skal forholdes. Det leder efter min Mening til at gaae ind paa alternative Kjendelser, som jeg har foreslaaet skulde finde Sted fra Landvæsenkommis- sionens Side, med Forbehold for de Vedkommende til at faae deres Ret gjort gjældende ved Domstolene og faae Erstatning for den dem midlertidig tillagte Vedligeholdelses- pligt og Istandsættelse. Disse ere de væsentligste Anker, jeg har imod det foreliggende Lov- forslag. Der er adskillige mindre Anker, men da jeg seer, at Forsamlingen ikke interesserer sig stort for Sagen, skal jeg ikke tale videre i den Anledning; kun skal jeg gjøre en Bemærk- ning, og det er den, at jeg ikke er enig i Bestemmelsen under § 9 om, at det skal overlades til Sogneforstanderskaberne at bestemme, om den Væsentlighed, der skal være tilstede i Færd-

selsforholdenes Forandring, er saa tilstrækkelig, at det begrunder Sagens Optagelse paany. Det finder jeg meget farligt saaledes at over- lade til Sogneforstanderskabet, og jeg troer ikke, det er til Nytte, at Sagen finder sin Afgjø- relse der. Jeg kan ikke slutte mig til det Under- ændringsforslag, hvorved man har antaget, at man burde have Amtsraadet som overordnet Instantstestedet for Landvæsenkommis- sionerne; jeg troer, at det vil der gaae som med Sogne- forstanderskaberne; man vil her indblande Amts- raadet i Sager, det ikke har med at bestille, medens det ikke vil kunne gavne Sagen det Allerringeste. Jeg har den Overbeviisning, at det vilde lede til en langt hurtigere og retfær- digere Afgjørelse af Sagen, hvis man blev staaende ved Landvæsenkommis- sionerne. At paabyrde Amtsraadsmedlemmerne at rejse rundt i det hele udslagne Amt i Anledning af saa- danne Veisager, vil paaføre dem et saa stort Arbejde, at det vilde være aldeles uføreneligt med deres Stilling, og det kan jeg ikke tilraade at gaae ind paa. Da Fleertallets Forslag efter min Mening ikke indeholder Rettelser af de Mangler, jeg her troer at have paavist, er det en Selvfølge, at jeg skal anbefale det ærede Thing at stemme for det af mig stillede Forslag.

Mathiasen: Hvergang denne Sag er bleven forhandlet her i Thinget, har der stadig været endeel Medlemmer, der have udtalt sig for, at den endelige Afgjørelse skulde beroe hos Amtsraadet istedetfor hos Landvæsenkommis- sionerne, og navnlig hver Gang, der har været nedsat Udvalg, har der været deelte Meninger om dette Punkt. Jeg nærer nu den Anskuelse, at man bør give Amtsraadet den endelige Af- gjørelse, og jeg har derfor tilladt mig at fore- slaae en ny § 7, der gaaer i denne Retning. Da jeg i Betænkningen kortelig har modtværet min Anskuelse, skal jeg dertil kun knytte nogle faa Ytringer. For at Sogneforstanderskaberne endelig skulle afgjøre disse Sager, kan ansøges, at de kjende Veienes Betydning og den større eller mindre Færdsel paa dem, som de enkelte